

ROMÂNIA
TRIBUNALUL SĂLAJ
SECȚIA CIVILĂ
Dosar nr. 4322/84/2013

ÎNCHEIERE

Ședința publică din data de 22 Mai 2014

Instanța compusă din:

PREȘEDINTE: xxxxxxxxxxxxxxxx, judecător

GREFIER: xxxxxxxxxxxxxxxx

S-a luat în examinare acțiunea civilă formulată de reclamanta xxxxxxxxxxxxxxxxxxxx în contradictoriu cu pârât a xxxxxxxxxxxxxxxxxxxx având ca obiect obligația de a face.

La apelul nominal făcut în ședința publică

Procedura de citare este legal îndeplinită.

Acțiunea promovată este timbrată cu suma de 50 lei reprezentând taxă judiciară de timbru (fila 26).

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință, conform art. 104 alin. (10) din Hotărârea CSM nr. 387/22.09.2005 *privind aprobarea Regulamentului de ordine interioară al instanțelor judecătorești*, ocazie cu care se învederează că reclamanta și pârâtele au solicitat prin cererea introductivă de instanță și prin întâmpinare judecarea cauzei în lipsă, potrivit prevederilor art. 411 pct. 2 Cod procedură civilă.

Instanța, din oficiu, procedând la verificarea competenței, în temeiul dispozițiilor art. 131 Cod procedură civilă și raportat la prevederile art. 95 pct. 1 Cod procedură civilă, republicat, este competentă general, material și teritorial în judecarea prezentei cauze.

Instanța reține cauza în pronunțare.

TRIBUNALUL,

Prin cererea introductivă de instanță, înregistrată la data de 09.12.2013, denumită "contestație" petenta xxxxxxxxxxxxxxxx a solicitat în contradictoriu cu intimata xxxxxxxxxxxxxxxx admiterea contestației și obligarea "intimatei" de a radia din formularul 504 "Anexa la certificatul de cazier fiscal" înscrierea efectuată în rubricatura "*Sanctiunea aplicată efectiv. Act normativ (tip/nr/an/art./alin./lit./pct.)*" cu toate consecințele ce derivă din această operațiune. Contestația este întemeiată în drept pe disp.art. 10 alin. 1 și 11 din O.G. nr.75/2001, privind **organizarea și funcționarea cazierului fiscal**, conform căroră „Contribuabilii care figurează în evidența cazierului fiscal, pot cere **rectificarea datelor înscrise**, dacă acestea nu corespund situației reale ori *înregistrarea lor nu s-a făcut cu respectarea dispozițiilor legale*. Contribuabilii căroră li s-a respins cererea de rectificare pot introduce contestație în termen de 30 de zile de la comunicare. Contestația se poate introduce și în cazul în care eroarea înregistrării în cazierul fiscal nu se datorează organelor

fiscale. Contestația se soluționează de către tribunal, Secția de contencios administrativ în a cărei rază teritorială își au domiciliul sau sediul contribuabilii, fără procedura prealabilă. Hotărârea prin care se soluționează contestația este *definitivă și irevocabilă*”.

În cauză, prin procesul verbal de contravenție nr. 05/CEM (oo26897) din data de 10.06.2013, întocmit de către inspectorii instituției intimatelor, în sarcina contestatoarei a fost reținută contravenția prevăzută de art. 221³ alin (2) lit. v) din L. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare și în consecință s-a dispus aplicarea sancțiunii avertismentului, prevăzută de art. 5 alin (2) lit. a) din OG nr. 2/2001, privind regimul juridic al contravențiilor.

Pe fond, contestatoarea susține că nu a săvîrsit fapta reținută în sarcina sa prin procesul-verbal de contravenție, agentul constatatator având dubii în legătură cu calitatea contestatoarei de subiect activ al contravenției; acesta este motivul real pentru care petentei i s-a aplicat sancțiunea avertismentului și nu aceea a amenzii contravenționale prevăzută de Codul fiscal, dar, neprevalându-se de dreptul de a formula plângere împotriva procesului verbal a rămas cu sancțiunea, ceea ce nu înseamnă că dacă un organ al statului a greșit odată este îndreptățit să o facă și a doua oară, menținînd un “avertisment” timp de 5 ani în cazierul fiscal.

Interesul contestatoarei în soluționarea prezentei cauze este legat de faptul că, în prezent, societatea petentă derulează un proiect cu fonduri europene, pe parcursul căruia i se cere cazierul fiscal. Recent, contestatoarei i s-a respins un proiect cu fonduri europene, motivat de împrejurarea că are înscrise fapte în cazierul fiscal, aspect pe care îl dovedește prin adresa nr. 14.907/19.XI. 2013, pe care o atașează cererii, în copie conformă cu originalul.

1) În **motivarea contestației**, petenta susține că „pentru aplicarea sancțiunii avertismentului legea nu prevede în mod imperativ obligația încheierii unui act scris, sancțiunea putînd fi aplicată și verbal” și că “lăsînd la latitudinea agentului constatatator opțiunea de a încheia sau nu un înscris cu privire la aplicarea sancțiunii avertismentului se produce o flagrantă discriminare între contribuabilii contravenienți cărora li se încheie astfel de înscrisuri și contribuabilii contravenienți carora nu li se încheie aceste înscrisuri, cu efecte juridice și consecințe diferite în ceea ce privește evidența din cazierul fiscal”.

În sprijinul acestor concluzii se invocă dispozițiile cuprinse în art. 7 alin (1) din OG.2/2001, în sensul că **avertismentul** constă în *atenționarea verbală sau scrisă a contravenientului asupra pericolului social al faptei însoțită de recomandarea de a respecta dispozițiile legale* respectiv dispozițiile cuprinse în art. 38 alin (1) și (2), din același act normativ, conform cărora “avertismentul se adresează oral atunci când contravenientul este prezent la constatarea contravenției și sancțiunea este aplicată de agentul constatatator” iar “în celelalte cazuri avertismentul se socotește executat prin comunicarea procesului-verbal de constatare a contravenției, cu rezoluția corespunzătoare” de unde rezultă că “executarea sancțiunii, se face odată cu aplicarea ei”

Pe de altă parte, petenta precizează că, potrivit art. 8 alin (1) din OG. 2/2001, numai amenda contravențională are caracter administrativ, în timp ce avertismentul, are, conform literaturii de specialitate, doar caracterul unei sancțiuni morale, iar potrivit art. 2 alin (1) și art. 4 alin (1) din OG nr. 75/2001, privind organizarea și funcționarea cazierului fiscal, în cazierul fiscal se ține „evidența persoanelor fizice și juridice, precum și a asociațiilor, acționarilor și reprezentanților legali ai persoanelor juridice care au săvârșit fapte sancționate de legile fiscale, financiare, vamale, precum și cele care privesc disciplina financiară, denumiți în continuare contribuabili” respectiv “date privind sancțiunile aplicate contribuabililor pentru faptele prevăzute la art. 2 alin. (1)”.

Or, având în vedere aspectele de ordin formal mai sus semnalate, lipsa caracterului administrativ a sancțiunii avertismentului, executarea acestei măsuri concomitent cu aplicarea ei, în opinia reclamantei avertismentul ca sancțiune contravențională, nu se înscrie în cazierul fiscal.

2. În completarea argumentației mai sus expuse petenta invocă și dispozițiile art. 1 alin (1) din HG 31/2003 (emisă în temeiul art. 14 alin. 1 din OG 75/2001) prin care s-au aprobat Normele metodologice de punere în aplicare a OG 75/2001, privind organizarea și funcționarea cazierului fiscal, conform cărora “faptele sancționate de legile financiare, vamale sau care privesc disciplina financiară, inclusiv cele care privesc stabilirea și gestionarea impozitelor și taxelor, care se înscriu în cazierul fiscal al contribuabilului, sunt prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezentele norme metodologice.”

Anexa este intitulată “faptele care se înscriu în cazierul fiscal al contribuabilului, potrivit legislației în vigoare” și conține următoarele rubricaturi:

- codul faptei;
- descrierea faptei;
- actul normativ care prevede fapta;
- actul normativ care prevede sancțiunea;
- sancțiunea prevăzută de lege.

Fapta reținută în sarcina contestatoarei face parte din categoria faptelor enumerate limitativ la lit. P din anexă, respectiv contravenții la regimul produselor accizabile, prevăzute de dispozițiile Legii nr. 571/2003

Examinind toate faptele contravenționale incluse în această categorie, se observă că, în rubricatura destinată înscrierii actului normativ care prevede sancțiunea, se indică în exclusivitate L. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, iar în rubricatura care indică sancțiunea prevăzută de lege, sunt indicate punctual numai sancțiunile prevăzute de L.571/2003. În opinia petentei, dacă legiuitorul ar fi intenționat să rețină în cazierul fiscal sancțiunea avertismentului și actul normativ care prevede această sancțiune, ar fi menționat în mod expres acest aspect; or această sancțiune, nu este menționată pentru nici una dintre contravenții. Concluzia este valabilă și în ceea ce privește actul normativ care reglementează această sancțiune, respectiv OG nr. 2/2001.

Este real faptul că acest din urmă act normativ, prin dispozițiile art. 7 alin (3), prevede posibilitatea ca, sancțiunea avertismentului să poată fi aplicată și în cazul în care actul normativ de stabilire și sancționare a contravenției nu prevede această sancțiune, însă, atâta timp cât, în anexa la HG 31/2003, legiuitorul s-a limitat în a indica limitativ atât actele normative care prevăd sancțiunea cât și sancțiunile prevăzute de aceste acte normative, reclamanta consideră că înscrierea OG 2/2001, ca act normativ și sancțiunea avertismentului, prevăzută de normele acestuia, excede înscrierilor prevăzute de anexă.

Contravenția reținută în sarcina contestatoarei este identificată în anexă sub codul nr. 1630, actul normativ care o reglementează este L.571/2003, prin art. 221³ alin (2) lit. v), actul normativ care reglementează sancțiunea este tot L.571/2003, prin dispozițiile art. 221³ alin (3), iar sancțiunea prevăzută în mod expres este amenda de la 20.000 lei la 100.000 lei. Prin urmare, ***în opinia reclamantei***, *consemnarea în cazierul fiscal al unui alt act normativ și a unei alte sancțiuni decît cele indicate în anexă, s-a efectuat cu încălcarea dispozițiilor legale.*

3. Petenta mai relevă faptul că, în temeiul art. 15 din OG. 75/2001, a fost emis și OMFP nr. 2696/24.X. 2011 prin care s-a aprobat **modelul și conținutul formularisticii necesare pentru solutionarea și comunicarea datelor înscrise în cazierul fiscal**, modul de organizare, gestionare și acces la informațiile din cazierul fiscal.

Prin art. 1 lit. e) din ordin, a fost aprobat **formularul nr. 504** intitulat "Certificat de cazier fiscal și Anexa la certificatul de cazier fiscal, cod MFP 14.13.21.15, cu următoarea rubricatură:

- nr. crt.;
- codul faptei;
- fapta savirsita. Act normativ încălcat tip/nr./an/art./alin./lît./pct.);
- *sancțiunea aplicată efectiv*. Act normativ (tip/nr./an/alin./lit./pct.);
- organul constatator/compartimentul juridic/ Fișa de înscriere/actualizare nr./data;
- contribuabilul sanctionat. Cod de identificare fiscal.

[Constatăm din cele de mai sus – arată petenta în continuare – că, aceasta rubricatură, în esență, respectă rubricatura și informațiile prevăzute în anexa la HG 31/2003, cu precizarea că la rubricatura prin care se cere înscrierea sancțiunii se specifică obligativitatea înscrierii sancțiunii efectiv aplicate, ceea ce, ***în accețiunea intimatei înseamnă implicit și posibilitatea înscrierii avertismentului***].

Or, ***în opinia reclamantei***, această interpretare este inexactă și în contra dispozițiilor din HG 31/2003, avînd în vedere că sancțiunile prevăzute în anexa la acest act normativ sunt doar cele prevăzute de Codul fiscal, respectiv amenda ca sancțiune principală și suspendarea sau oprirea activității, ca sancțiuni complementare.

4. Totodată, pentru susținerea contestației, petenta face referire și la dispozițiile art 7 din OG 75/2001, ce reglementează situațiile în care se scot din cazierul fiscal contribuabilii care au înscrise date în acesta.

Contestatoarea precizează că se află în situația prevăzută de textul de lege mai sus indicat la **lit. e)** în conformitate cu care: *“faptele înscrise în cazierul fiscal sunt sancționate drept contravenții la regimul produselor accizabile și nu au mai săvârșit fapte de natura celor prevăzute la art. 2 într-o perioadă de 5 ani de la data rămânerii definitive a ultimului act prin care au fost sancționate aceste fapte”*;

În contextul acestor prevederi legale, fapta contestatoarei și sancțiunea aplicată acesteia, respectiv *avertismentul*, urmează a fi menținute în cazierul fiscal o perioadă de 5 ani, la fel ca și în cazul savîrsirii unor fapte pentru care au fost aplicate sancțiunea amenzii sau amenda și o sancțiune complementară, ceea ce, în opinia sa, nu este echitabil. Mai mult decît atît, contravențiile privind regimul produselor accizabile avînd cea mai lungă perioadă de menținere în evidența cazierului fiscal, conduc la concluzia că acestea fac parte din categoria faptelor cu un grad mare de pericol social avînd și cele mai severe sancțiuni; or, față de aceste aspecte, înscrierea sancțiunii avertismentului, care presupune un grad redus de pericol social, este nejustificată.

În final, în urma celor mai sus expuse, petenta apreciază că soluționarea “prezentei contestații” comportă **dezlegarea unei chestiuni de drept** și anume: dacă, potrivit textelor de lege invocate, sancțiunea avertismentului se înscrie sau nu în cazierul fiscal, învederînd faptul că, instanța, potrivit art. 519 C. proc. civ., poate sesiza prin încheiere, Înalta Curte de Casație și Justiție, în vederea pronunțării unei hotărîri prin care să dea o rezolvare de principiu în această chestiune. Precizează în acest sens că sunt îndeplinite toate condițiile prevăzute de lege, în vederea sesizării ICCJ, respectiv:

- tribunalul este investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță (art 11 alin. (4) OG 75/2001);
- chestiunea de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei este nouă și asupra acesteia ICCJ nu a statuat și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii, în curs de soluționare.

Tribunalul analizînd cu prioritate *cererea incidentală*, privind **sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție**, în vederea dezlegării problemei de drept adusă în discuție de petenta contestatoare, reține la rîndul său că:

1) sesizarea este **admisibilă în principiu**, deoarece:

a) Soluționarea pe fond a cauzei, depinde de lămurirea modului de interpretare și aplicare a dispozițiilor art. 2 alin (1); art. 4 alin (1); art. 7 din OG 75/2001 privind organizarea și funcționarea cazierului fiscal și art. 1 alin (1) din HG 31/2003 privind aprobarea Normelor metodologice, pentru aplicarea Ordonanței Guvernului nr. 75/2001 privind organizarea și funcționarea cazierului fiscal, prin raportare la disp. art.7; art. 8 și art. 38 din O.G. nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, cu privire la faptul dacă **“sancțiunea avertismentului se înscrie sau nu în cazierul fiscal ?”**

b) Tribunalul este investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, conf. art 11 alin.(2) și (4) din OG nr. 75/2001, privind organizarea și funcționarea cazierului fiscal.

c) Problema de drept enunțată este nouă, întrucât prin consultarea jurisprudenței, s-a constatat că asupra acestei probleme Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat printr-o altă hotărâre, astfel cum rezultă din informațiile de pe portalul Înaltei Curți de Casație și Justiție - Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept - Informații referitoare la dosare și ședințele de judecată.

d) Problema de drept supusă dezlegării nu a făcut obiectul unui recurs în interesul legii, conform informațiilor existente pe portalul Înaltei Curți de Casație și Justiție, consultate la data de 22 Mai 2014.

2. Punctul de vedere al părților cu privire la dezlegarea chestiunii de drept:

a) Reclamanta-petentă susține în esență că, *persoanele fizice și juridice, precum și asociații, acționarii și reprezentanții legali ai persoanelor juridice care au săvârșit fapte sancționate de legile fiscale, financiare, vamale, precum și cele care privesc disciplina financiară, se evidențiază în cazierul fiscal, numai dacă sancțiunea aplicată este amenda prevăzută de actul normativ sancționator iar nu și în situația în care această sancțiune este înlocuită cu măsura avertismentului, în condițiile prev. de O.G. nr.2/2001, privind regimul juridic al contravențiilor, pentru motivele pe larg expuse în contestație.*

b) Pârâta-intimată, susține că, dimpotivă, *persoanele fizice și juridice, precum și asociații, acționarii și reprezentanții legali ai persoanelor juridice care au săvârșit fapte sancționate de legile fiscale, financiare, vamale, precum și cele care privesc disciplina financiară, se evidențiază în cazierul fiscal, indiferent dacă sancțiunea aplicată este amenda prevăzută de actul normativ sau această sancțiune este înlocuită cu măsura avertismentului, în condițiile prev. de O.G. nr.2/2001, privind regimul juridic al contravențiilor, pe motiv că textele de lege incidente în cauză nu fac nici o distincție în această privință.*

3. Punctul de vedere al completului de judecată, cu privire la dezlegarea chestiunii de drept adusă în discuție, este că dispozițiile art. 2 alin (1) ; art. 4 alin (1); art. 7 din OG 75/2001 privind organizarea și funcționarea cazierului fiscal și art. 1 alin (1) din HG 31/2003 privind aprobarea Normelor metodologice, pentru aplicarea Ordonanței Guvernului nr. 75/2001 privind organizarea și funcționarea cazierului fiscal, prin raportare la disp. art.7; art. 8 și art. 38 din O.G. nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, sunt susceptibile de mai multe interpretări, putându-se ajunge în final la oricare din cele două soluții propuse.

a) Din dispozițiile art. 2 alin (1) și art. 4 alin (1) din OG 75/2001, privind organizarea și funcționarea cazierului fiscal, care este legea specială în domeniu, rezultă fără echivoc că *toate persoanele fizice și juridice, precum și asociații, acționarii și reprezentanții legali ai persoanelor juridice care au săvârșit fapte sancționate de legile fiscale, financiare, vamale, precum și cele care privesc disciplina financiară, denumite în mod generic "contribuabili" se evidențiază în cazierul fiscal*, și că în acesta "se înscriu date privind sancțiunile aplicate, pentru faptele prevăzute la art. 2 alin. (1)". Pe de altă parte, O.G. nr.2/2001, privind regimul juridic al contravențiilor – legea generală în materie de răspundere contravențională – statuează că, „avertismentul”, constă în „*atenționarea verbală sau scrisă a*

contravenientului asupra pericolului social al faptei săvârșite, însoțită de recomandarea de a respecta dispozițiile legale", și se aplică ca, sanctiune contravențională principală (conf. art.5 alin.2 lit.a), în cazul în care „*fapta este de gravitate redusă*” chiar dacă actul normativ de stabilire și sancționare a contravenției (legea specială în materie) nu prevede această sancțiune (art.7).

Prin urmare, chiar dacă sancțiunea avertisment are un pronunțat conținut moralizator nu înseamnă că are „*caracterul unei sancțiuni morale*” – adică lipsită de orice consecințe juridice – așa cum susține reclamanta, inspirându-se din literatura de specialitate. La modul general vorbind, caracterizarea unei sancțiuni, trebuie făcută, nu prin conținut (care poate să fie mai mult sau mai puțin sever, de ordin material sau moral) ci raportat la domeniul de referință (etic, politic, social-economic) în care poate să intervină o anumită formă de răspundere specifică, din partea membrilor colectivității, formă ce se reflectă în mod nemijlocit și asupra trăsăturilor sancțiunii corelative (morală, politică, juridică).

Analog, pe tărâmul răspunderii juridice există răspunderea de drept privat și răspunderea de drept public, iar sancțiunea aplicată se raportează la domeniul sau sfera de reglementare, în care intervine o anumită formă de răspundere (civilă, penală, administrativă, administrativ-fiscală, administrativ-contravențională) căpătând trăsături specifice fiecărui domeniu de reglementare.

Astfel fiind, în dreptul pozitiv intern, sancțiunea „avertisment”, al cărei regim juridic interesează în prezenta cauză, are, după caz, fie „caracter penal” (art. 81 din Codul penal) fie „caracter administrativ-contravențional” (art.5 alin.2 lit.a din O.G.nr./2001) și nicidecum un caracter moral, adică atrage după sine o răspundere juridică de drept public.

Potrivit art. 81 alin.1 Cod penal „când dispune renunțarea la aplicarea pedepsei, instanța aplică infractorului un *avertisment*” iar „renunțarea la aplicarea pedepsei *nu produce efecte asupra executării măsurilor de siguranță* și a obligațiilor civile prevăzute în hotărâre”(art.82 alin.2 Cod penal), ceea ce înseamnă că răspunderea juridică nu este înlăturată. Tot la fel, potrivit art. 7 alin.7 din O.G. nr. 2/2001 „pentru una și aceeași contravenție se poate aplica o sancțiune contravențională principală (inclusiv *avertismentul*) și una sau mai multe sancțiuni complementare” (din cele prev. de art. art. 5 alin.3 și 4 din O.G. nr.2/2001, respectiv: a) confiscarea bunurilor destinate, folosite sau rezultate din contravenții; b) suspendarea sau anularea, după caz, a avizului, acordului sau a autorizației de exercitare a unei activități; c) închiderea unității; d) blocarea contului bancar; e) suspendarea activității agentului economic; f) retragerea licenței sau a avizului pentru anumite operațiuni ori pentru activități de comerț exterior, temporar sau definitiv; sau alte pedepse complementare stabilite prin legi speciale).

Prin urmare, chiar dacă „avertismentul” pare a fi lipsit de conținut sancționator, răspunderea juridică a făptuitorului subzistă în continuare, întrucât, aplicarea sancțiunii avertismentului, poate atrage după sine – indiferent de calificarea juridică care s-ar putea conferi acestei sancțiuni – și alte consecințe juridice, accesorii sancțiunii principale, cum sunt: menținerea unor măsuri de siguranță și executarea

obligățiilor civile, în procesul penal (art. art.82 alin.2 Cod penal) sau posibilitatea aplicării unor sancțiuni contravenționale complementare, în dreptul administrativ-contravențional (din cele prev. de art. art. 5 alin. 3 și 4 din O.G. nr.2/2001), după cum s-a arătat.

Așadar, nu este exclus ca aplicarea sancțiunii avertismentului, să aibă și alte consecințe juridice, de natură administrativă, cum este și măsura evidențierii, potrivit legii, a faptelor penale și/sau contravenționale, și a persoanelor care comit astfel de fapte, în cazierul judiciar și/sau fiscal, după caz, indiferent de conținutul sancțiunii aplicate. Precizarea de art. 8 alin. 1 din O.G. nr.2/2001, la care se face referire reclamanta, în sensul că „amenda contravențională are caracter administrativ”, nu este de natură să pună la îndoială caracterul administrativ al „avertismentului”, printr-o interpretare „*per a contrario*” a textului de lege în discuție, întrucât, atât „amenda” cât și „avertismentul” sunt calificate de legiuitor ca fiind sancțiuni contravenționale principale. În opinia instanței, această precizare nu urmărește să facă o delimitare clară în ce privește natura juridică a celor două sancțiuni contravenționale ci doar să sublinieze și să întărească caracterul administrativ al „amenzii” contravenționale, prin contrapondere cu „amenda” prevăzută de legea penală, ca „pedeapsă principală” (art. 53 lit.c Cod penal), regimul juridic al celor două sancțiuni fiind total diferit, chiar dacă poartă aceeași denumire, putând fi astfel ușor confundate cu ocazia punerii în aplicare.

În ce privește referirea la disp. art. 7 alin (1) și art. 38 alin (1) si (2), din O.G. nr.2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, în sensul că „pentru aplicarea sancțiunii avertismentului legea nu prevede în mod imperativ obligația încheierii unui act scris, sancțiunea putînd fi aplicată și verbal” și că, “lăsând la latitudinea agentului constator opțiunea de a încheia sau nu un înscris cu privire la aplicarea sancțiunii avertismentului se produce o flagrantă discriminare între contribuabilii contravenienți cărora li se încheie astfel de înscrisuri si contribuabilii contravenienți cărora nu li se încheie aceste înscrisuri, cu efecte juridice și consecințe diferite în ceea ce privește evidența din cazierul fiscal” reclamanta face o evidentă confuzie între „aplicarea” și „executarea” sancțiunii “avertisment”, ca instituții juridice diferite, de drept administrativ-contravențional.

Astfel, în ce privește „aplicarea unei sancțiuni contravenționale”, inclusiv „avertismentul”, legea prevede că această operațiune se face întotdeauna în scris, printr-un proces verbal de constatare, a cărui încheiere este obligatorie, după cum rezultă din dispozițiile imperative ale art. 15 alin.1; art.16; art.21 alin.1 din O.G nr.2/2001 privind regimul juridic al contravenției, iar conform art.31, din același act normativ, procesul verbal de constatare, poate fi atacat în instanță. Pe de altă parte, dispozițiile art. 7 alin (1) și art. 38 alin (1) si (2) din OG.2/2001, privind regimul juridic al contravențiilor– analizate în mod eronat de reclamantă – se referă la „executarea sancțiunii avertisment”, executare care, într-adevăr poate avea loc, după încheierea procesului verbal de constatare, oral sau în scris, după caz, însă acest din urmă aspect nu prezintă nici o relevanță sub aspectul evidențierii faptei și

făptuitorului, în cazierul fiscal, ce are loc în baza procesului verbal de constatare a contravenției, după rămânerea definitivă a sancțiunii aplicate.

În concluzie, argumentele aduse de reclamantă la pct.1, nu pot fi reținute de instanță iar printr-o interpretare logico-juridică, literală și gramaticală, analizând în mod strict, [în virtutea principiului că “unde legea nu distinge, nici interpretul nu trebuie să distingă” (“*ubi lex non distinguit, nec nos distinguere debemus*”)], dispozițiile art. 2 alin (1) ; art. 4 alin (1) din **OG 75/2001 privind organizarea și funcționarea cazierului fiscal**, conform cărora, în acesta se evidențiază “fapte sancționate de legile fiscale, financiare, vamale, precum și cele care privesc disciplina financiară” și totodată se înscriu date privind sancțiunile aplicate contribuabililor pentru aceste fapte, precum și disp. art.7; art. 8 și art. 38 din **O.G. nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor**, din care rezultă că sancțiunea aplicată poate fi și „avertismentul”, chiar dacă legea specială nu prevede, se poate ajunge cu ușurință la interpretarea dată de pârâtă, în sensul că și sancțiunea „avertisment” se înregistrează în cazierul fiscal., atunci când se aplică pentru vreuna din faptele la care fac trimitere disp. art. 2 alin (1) din OG 75/2001, privind organizarea și funcționarea cazierului fiscal.

b) Dacă examinăm însă și disp. din **HG 31/16 ianuarie 2003**, pentru aprobarea Normelor metodologice de punere în aplicare a OG 75/2001, privind organizarea și funcționarea cazierului fiscal, respectiv **OMFP nr. 2696/24.X. 2011** privind aprobarea modelului și conținutului formularisticii necesare pentru solutionarea și comunicarea datelor înscrise în cazierul fiscal, modul de organizare, gestionare și acces la informațiile din cazierul fiscal, constatăm că aceste acte normative reglementează în detaliu, făcând trimitere expresă nu doar la actele normative care reglementează, faptele sancționate de legile fiscale, financiare, vamale, precum și cele care privesc disciplina financiară, ci și la sancțiunile, penale sau, după caz, contravenționale aplicabile, potrivit legii speciale, fără a face însă nici o referire expresă la situația în care, în concret, se aplică „avertismentul”, fie ca urmare a renunțării la aplicarea pedepsei, conf. art.80-82 Cod penal, fie ca sancțiune contravențională principală, conf. cu prev. de art. 7 alin.3 din O.G. nr.2/2001, care este legea generală (dreptul comun), în materie de răspundere contravențională.

Din conținutul celor două acte cu caracter normativ, rezultă că acestea nu sunt simple acte administrative elaborate în vederea organizării, aplicării și punerii în executare a legii, ci sunt chiar acte normative de legislație secundară (prin delegare), având în vedere că formularea din art. 2 alin (1) și art. 4 alin (1) din OG 75/2001, privind organizarea și funcționarea cazierului fiscal, este una mult prea generală, pentru a putea fi pusă în aplicare, legiuitorul primar lăsând astfel în sarcina legiuitorului secundar să stabilească în concret faptele și sancțiunile care intră sub incidența acestei legi. În acest sens, prin art.14 alin. (1) și art. 15 din **OG 75/2001** privind organizarea și funcționarea cazierului fiscal, s-a statuat că „în termen de 90 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe Guvernul va aproba norme metodologice prin care se vor stabili faptele care se vor înscrie în cazierul fiscal al contribuabilului, procedura de solicitare și de eliberare a certificatului de cazier fiscal

și a informațiilor din cazierul fiscal” și că „modelul formularisticii necesare pentru solicitarea și comunicarea datelor înscrise în cazierul fiscal, modul de organizare, gestionare și acces la informațiile din cazierul fiscal se stabilesc prin ordin al ministrului finanțelor publice”. Deși art. 4 alin.1 din același act normativ dispune că în cazierul fiscal “se înscriu date privind sancțiunile aplicate contribuabililor pentru faptele prevăzute la art. 2 alin. (1)” legiuitorul primar nu indicat nici măcar în mod generic felul și natura sancțiunilor *penale* sau, după caz, *contravenționale* ce urmează a fi înregistrate, astfel că, în **Normele metodologice de aplicare**, legiuitorul secundar a înțeles să menționeze în mod expres doar pedepsele penale principale și complementare, respectiv sancțiunea principală a amenzii contravenționale și alte sancțiuni contravenționale complementare, prevăzute în legile speciale care sancționează astfel de fapte, fără nici o referire la situația de excepție când în locul acestor pedepse și sancțiuni principale, se aplică, în condițiile legii, un simplu „avertisment”.

Prin urmare, legislația primară și secundară, privind cazierul fiscal, care, formează un „*corpus legis*” în acest domeniu de reglementare, a lăsat fără acoperire această „situație juridică” astfel că, într-o primă interpretare, extensivă, s-ar putea considera că „legea a spus mai puțin decât a vrut”, conform adagiului latin „*lex dixit minus quam voluit*”, și mergând pe un simplu raționament silogistic, de la general la particular, în sensul că „avertismentul” este calificat, potrivit art.5 alin.2 lit.a din OG nr. 2/2001, ca „sancțiune contravențională principală” concluzia că și „avertismentul se înregistrează în cazierul fiscal” este una logică. Numai că, făcând apel, în sprijinul interpretării, la normele de drept comun din altă sferă de reglementare (O.G. nr. 2/2001, privind regimul juridic al contravențiilor), această interpretare este, în același timp, doar aparent juridică. Este adevărat că normele speciale se completează cu cele generale, însă cu condiția ca ambele categorii de norme, să aparțină aceluiași domeniu de reglementare. Or, în speță, OG 75/2001 privind organizarea și funcționarea cazierului fiscal este o lege specială, care face trimitere la fapte și sancțiuni de natură diferită, reglementate de alte legi speciale, ce cuprind norme atât de drept penal cât și administrativ – contravențional, pe când, O.G. nr. 2/2001, se referă în mod exclusiv la regimul juridic al contravențiilor. Mai mult decât atât, trebuie observat că „instituția avertismentului” este una interdisciplinară, întrucât se regăsește în ambele domenii de reglementare: penal și respectiv administrativ contravențional, așa încât, înscrierea acestei sancțiuni sau măsuri, în cazierul fiscal, comportă o analiză amănunțită, din ambele perspective de reglementare.

Cum, în „tăcerea legii” voința legiuitorului în această privință poate fi pusă la îndoială, simpla aparență logico-juridică nu este suficientă pentru a putea trage o concluzie finală astfel că trebuie recurs și la alte metode de interpretare, respectiv metoda de interpretare teleologică (după scop) a normelor legale supuse interpretării și metoda de interpretare prin analogia legii, având în vedere faptul că în cazierul fiscal, la fel ca și în cazierul judiciar, se evidențiază atât fapte penale cât și fapte contravenționale, săvârșite atât de persoane fizice cât și de persoane juridice. Din această dublă perspectivă, este de reținut mai întâi că potrivit art. 1 din OG

nr.75/2001, se organizează cazierul fiscal al contribuabililor, ca mijloc de evidență și urmărire a disciplinei financiare a contribuabililor, în *scopul prevenirii și combaterii evaziunii fiscale*, precum și în scopul întăririi administrării impozitelor și taxelor datorate bugetului de stat. Din cuprinsul acestui text de lege, rezultă fără echivoc, că legiuitorul nu a urmărit doar o *simplă evidențiere, pur informativă, a persoanelor care au săvârșit fapte antisociale în domeniul fiscal și vamal* ci și o **evidențiere a gravității unor astfel de fapte** (penale și/sau contravenționale, după caz), gravitate reflectată nu doar prin *natura faptelor săvârșite* ci și prin pericolul social concret pe care îl prezintă persoana astfel evidențiată în cazierul fiscal, numai în acest fel putându-se realiza cu adevărat scopul propus de legiuitor: prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, evidențierea și urmărirea disciplinei financiare, fiind doar un mijloc pentru atingerea acestui scop.

Desigur, prin disp.art. 2 alin. (1) și (4) din OG nr.75/2001, legiuitorul nu face nici o distincție în ce privește natura faptelor sau conținutul sancțiunilor prevăzute de lege (dacă acestea sunt de drept penal sau administrativ-contravențional) însă acest aspect este irelevant, aceste elemente fiind prevăzute de legile speciale la care se face trimitere în mod expres prin Normele metodologice de aplicare și întrucât ambele forme de răspundere sunt – conform doctrinei – indiscutabil, de drept public, fiind supuse deci acelorași principii. Faptul că „infracțiunea” și „contravenția”, ca fapte antisociale incriminate de lege, trebuie să se bucure de un tratament juridic similar (nu identic!), în ce privește regimul sancționator, rezultă atât analiza comparativă a definițiilor date de legiuitor celor două categorii de fapte antisociale (art.15 alin.1 Cod penal; art. 1 din OG nr.2/2001) – diferența fiind doar una de nuanță, nu și de esență – cât și din interpretarea dată în acest sens în jurisprudența CEDO, (inclusiv în cauza Anghel c/a României). Faptul că pedepsele și sancțiunile legale ce pot fi aplicate, în cele două domenii de reglementare, au uneori denumiri și trăsături comune – cum este cazul amenzii și avertismentului – poate conduce la confuzii, dacă nu se face o analiză comparativă a conținutului, scopului și efectelor acestora, însă, în ceea ce interesează pentru înscrierea lor în cazierul fiscal, este gravitatea concretă a faptelor, reflectată prin prisma sancțiunilor legale care sunt efectiv aplicate, în fiecare din cele două domenii de reglementare: penal și respectiv administrativ-contravențional.

Astfel, în sfera răspunderii penale, conf. art. 80 și 81 Cod penal, **„avertismentul”** se aplică în mod obligatoriu dacă se renunță la aplicarea pedepsei, întrucât, se constată că, în conținutul ei concret, infracțiunea prezintă un grad redus de pericol social, în timp ce, conf. art. 7 din O.G nr.2/2001, în sfera răspunderii administrativ-contravenționale, **„avertismentul”** se poate aplica ca sancțiune contravențională principală (art.5 alin.2 lit.a din OG nr.2/2001) în cazul în care fapta este de gravitate redusă, chiar dacă legea specială prevede o altă sancțiune contravențională principală (situație cvasiunanim întâlnită în practică, întrucât, de regulă, legile speciale nu prevăd avertismentul ca sancțiune contravențională principală) ceea ce, în ultimă analiză, înseamnă tot o formă de renunțare la aplicarea

unei veritabile sancțiuni contravenționale principale (cum este amenda sau obligarea la muncă în folosul comunității).

În paranteză fie spus, prin conținutul său aproape identic, în ambele domenii de reglementare, penal și respectiv contravențional, avertismentul un caracter pur formal din punct de vedere sancționator. Astfel, conf. art. 81 alin. 2 Cod penal, avertismentul constă în „prezentarea motivelor de fapt care au determinat renunțarea la aplicarea pedepsei și *atenționarea infractorului asupra conduitei sale viitoare și a consecințelor la care se expune dacă va mai comite infracțiuni*” iar conf. art.7 alin.1 din OG nr.2/2001, acesta constă în „*atenționarea verbală sau scrisă a contravenientului asupra pericolului social al faptei săvârșite, însoțită de recomandarea de a respecta dispozițiile legale*”. În aceste condiții, este desigur greu de calificat doctrinar, dacă „avertismentul”, este o măsură cu caracter administrativ sau pur și simplu o măsură cu caracter moral, însăși legiuitorul ferindu-se să facă o precizare expresă în acest sens (după cum o face, în mod nefericit, în cazul amenzii contravenționale, lăsând astfel loc de speculații, în privința naturii avertismentului), tocmai pentru că, „avertismentul”, apare ca o formă de „răspundere juridică atipică”, întrucât se îndepărtează foarte mult de caracterul educativ preventiv/constrângător, al unei sancțiuni juridice, dând astfel impresia făptuitorului că, practic, a fost absolvit de răspundere. Cum însă, de „lege lata” în domeniul răspunderii administrativ-contravenționale, „avertismentul” este calificat de legiuitor ca sancțiune contravențională principală, el are, contrar logicii formale, caracter administrativ, prin „determinarea legii”, însă, pentru acuratețe juridică și eliminarea oricăror confuzii, de „lege ferenda” s-ar impune o regândire și reformulare a disp.art. 5 din OG. nr.2/2001, în consens cu noile dispoziții din legea penală (art. 81 Cod penal), prin înlăturarea „avertismentului” ca sancțiune contravențională principală (dându-i-se adevărata semnificație juridică, aceea de „renunțare la aplicarea sancțiunii contravenționale principale”) concomitent cu recalificarea pedepselor contravenționale complementare, ca fiind veritabile măsuri de siguranță, accesorii răspunderii contravenționale.

Oricum, dincolo de aceste inadvertențe de ordin legislativ, trebuie totuși reținut că „avertismentul” se aplică, în ambele domenii de reglementare, penal și respectiv contravențional, doar în situații cu totul excepționale și anume când fapta, în conținutul său concret, este în mod vădit lipsită de pericol social, astfel că, această „sancțiune principală” practic nu poate fi însoțită nici în domeniul contravențional de alte „sancțiuni complementare” – cum se mai întâmplă uneori în practică – întrucât, art. 5 alin. (6) din O.G.nr.2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor dispune că „sancțiunile complementare se aplică în funcție de natura și de gravitatea faptei” iar sancțiunea avertisment, presupune implicit o faptă cu grad redus de pericol social. Prin urmare, aplicarea sancțiunii contravenționale „avertisment” nu ar trebui să aibă în privința făptuitorului, nici alte consecințe grave, directe sau indirecte, inclusiv de natură administrativă, cum este și cazul evidențierii acestei „sancțiuni”, în cazierul judiciar și/sau fiscal, după caz; dacă totuși, asemenea consecințe sunt acceptate de legiuitor, ele ar trebui să fie similare în cele două domenii de reglementare sau, cel

puțin, urmările să nu fie mai grave în cazul răspunderii contravenționale decât în cazul răspunderii penale.

Apelând așadar în continuare la metoda de interpretare prin analogia legii, este de observat că, art. 14 din **OG nr.75/2001**, privind **cazierul fiscal**, lasă în sarcina legiuitorului secundar să stabilească în concret faptele săvârșite atât de persoanele fizice cât și de persoanele juridice (denumite generic contribuabili) precum și sanctiunile care trebuie evidențiate în cazierul fiscal. Or, așa cum deja s-a arătat, disp. din **HG 31/16 ianuarie 2003**, pentru aprobarea Normelor metodologice de punere în aplicare a OG 75/2001, privind organizarea și funcționarea cazierului fiscal, nu fac referire la situația specială a aplicării sancțiunii contravenționale a avertismentului, prev. de art. 5 alin.2 lit.a din OG nr.2/2001 în condițiile prev. de art 7 alin.2 din același act normativ (ca lege generală în materie de contravenții), în sarcina persoanelor fizice și juridice denumite generic "contribuabili" ci doar la situația aplicării sancțiunii amenzii și a altor sancțiuni contravenționale complementare, prevăzute de actul normativ sancționator.

În ce privește scoaterea din evidențe, OG nr.75/2001, privind cazierul fiscal, prevede în art. 7 alin. (1) lit.d și e, că se scot din evidență contribuabilii care au săvârșit fapte contravenționale, dacă se află în următoarele situații:

d) faptele înscrise în cazierul fiscal sunt sancționate drept contravenții, cu excepția faptelor prevăzute la lit. e), și *nu au mai săvârșit fapte de natura celor prevăzute la art. 2 într-o perioadă de un an de la data rămânerii definitive a ultimului act prin care au fost sancționate aceste fapte, cu condiția achitării cuantumului amenzilor contravenționale*. Scoaterea din evidență se realizează la data achitării amenzilor sau după împlinirea unui termen de 5 ani de la data rămânerii definitive a ultimului act prin care au fost sancționate aceste fapte, în situația în care cuantumul amenzilor nu a fost achitat;

e) faptele înscrise în cazierul fiscal sunt sancționate drept *contravenții la regimul produselor accizabile* și nu au mai săvârșit fapte de natura celor prevăzute la art. 2 într-o perioadă de **5 ani** de la data rămânerii definitive a ultimului act prin care au fost sancționate aceste fapte.

O primă observație care se impune este aceea că în situația de la lit.d) legiuitorul primar nu face nici o referire la ipoteza aplicării sancțiunii „avertisment” motiv pentru care contravenientul nu poate beneficia de aceste prevederi legale favorabile (teza 1), atunci când este interesat să fie scos din evidențe, fiind pus într-o astfel într-o situație nefavorabilă, chiar dacă sancțiunea principală aplicată este una mai ușoară decât în cazul aplicării amenzii.

Pe de altă parte, disp.art. 9 și 10 din **Legea nr. 290/2004** privind **cazierul judiciar**, prevăd în mod concret datele care se înscriu în cazierul judiciar, atât în ce privește persoanele fizice (art.9) cât și în ce privește persoanele juridice (art.10) menționând –printre altele – și date privind: renunțarea (situație în care se aplică un *avertisment*) sau amânarea aplicării pedepsei, începerea, întreruperea și încetarea executării pedepselor și a măsurilor educative, suspendarea sub supraveghere a

executării pedepsei, înlocuirea, eşalonarea şi achitarea amenzii penale, însă numai în ce priveşte persoanele fizice (art.9 lit.b), nu şi persoanele juridice.

De asemenea, din dispoziţiile art. 15 alin.1 lit.i din **Legea nr. 290/2004** privind **cazierul judiciar**, rezultă că **persoanele fizice** înscrise în cazierul judiciar sau cu privire la care s-au făcut notări provizorii se scot din evidenţă dacă au trecut 5 ani de la data aplicării uneia dintre sancţiunile cu caracter administrativ prevăzute de art. 91 din Legea nr. 15/1968 privind Codul penal, republicată, cu modificările şi completările ulterioare (*legiuitorul omiţând să pună de acord acest text de lege, cu disp. art. 81 din Legea nr.286/2009 privind Codul penal, când se aplică un avertisment, fiind înlocuită practic, situaţia de achitare, prev. de art.10 lit.b¹ C. pr. pen rap. la art.18¹ din Legea nr. 15/1968 privind Codul penal, republicată, cu modificările şi completările ulterioare*) şi că **persoanele juridice**, înscrise în cazierul judiciar, se scot din evidenţă, conf. art.16 lit. d) din Legea nr. 290/2004, dacă au fost condamnate la pedeapsa amenzii şi au trecut 20 de ani de la data rămânerii definitive a condamnării.

Prin urmare, nefăcându-se nici o referire în cele două acte normative mai sus prezentate, la **situaţia aplicării în sarcina persoanelor juridice, a unui „avertisment”**, fie ca urmare a renunţării la aplicarea unei pedepse penale fie ca sancţiune contravenţională principală, rezultă că, în ambele situaţii juridice, voinţa legiuitorului a fost aceea că, în cazul acestei categorii de persoane „avertismentul” nu se înscrie în cazierul judiciar şi nici în cazierul fiscal, evitându-se astfel unele consecinţe grave, inclusiv de natură administrativă, ce ar putea să apară, ca urmare a evidenţierii acestei „sancţiuni”, în cazierul judiciar şi/sau fiscal, după caz.

O situaţie specială, în cazul persoanelor persoanelor care au săvârşit infracţiuni de evaziune fiscală, este aceea prev. de art. 10 alin. (1) din Legea nr. 241/2005, conform căruia” dacă în cursul urmăririi penale sau al judecării, pana la primul termen de judecata, invinuitul ori inculpatul acoperă integral prejudiciul cauzat, **limitele pedepsei prevăzute de lege pentru fapta săvârşită se reduc la jumătate**. Dacă prejudiciul cauzat şi recuperat în aceleaşi condiţii este de pana la 100.000 euro, în echivalentul monedei naţionale, se poate aplica **pedeapsa cu amenda**. Dacă prejudiciul cauzat şi recuperat în aceleaşi condiţii este de până la 50.000 euro, în echivalentul monedei naţionale, se aplică o **sancţiune administrativă**, care se înregistrează în cazierul judiciar”, ceea ce înseamnă, odată în plus că, în cazul aplicării unei sancţiuni contravenţionale cu avertisment, înscrierea acestei sancţiuni în cazierul judiciar şi/sau fiscal nu şi-ar găsi nici un fel de justificare.

În speţă, petenta-reclamantă susţine că „interesul contestatoarei în soluţionarea acestei cauze este legat de faptul că derulează un proiect cu fonduri europene pe parcursul căruia i se cere cazierul fiscal. Susţine de asemenea că i s-a respins un proiect cu fonduri europene, motivat de împrejurarea că are înscrise fapte în cazierul fiscal, aspect pe care îl dovedeşte prin adresa nr. 14.907/19.XI. 2013, şi că această împrejurare are consecinţe de ordin economico-financiar, mult mai grave decât însăşi sancţiunea principală a avertismentului, sancţiune care presupune, prin definiţie că

fapta, în conținutul său concret, prezintă un pericol social extrem de redus pentru ordinea publică, în general sau ordinea social-economică, în special.

În acest context este bine de observat că astfel consecințe – cum sunt cele invocate în prezenta cauză – care restricționează dreptul persoanei juridice de a participa la anumite activități economice, deși sunt doar „efecte colaterale” ale aplicării sancțiunii contravenționale principale, în realitate ele pot fi calificate ca „veritabile sancțiuni administrative”, față de care, persoana juridică sancționată contravențional cu „avertisment”, nevând un real interes în atacarea procesului verbal de contravenție – tocmai din cauza conținutului formal al acestei „sancțiuni contravenționale principale” – poate fi luată total prin surprindere, în ipoteza că „sancțiunea avertismentului trebuie înregistrată în cazierul judiciar și/sau fiscal”, și care este de neacceptat, întrucât contravine principiului general valabil în dreptul public, al legalității incriminării și legalității pedepsei (prev. în mod expres de art.1 și 2 Cod penal).

Că principiul legalității incriminării și corelativ, al legalității sancțiunilor, este unul general valabil în dreptul public, din care face parte atât dreptul penal cât și dreptul administrativ- contravențional, rezidă în aceea că faptele antisociale pedepsite de lege, prezintă două forme de incriminare, respectiv infrațiunea și contravenția, și corelativ două forme de răspundere juridică, pedeapsa penală și sancțiunea contravențională, acestea din urmă, având, prin conținutul și scopul lor preventiv-sancționator, caracter penal [așa cum a statuat și CEDO, inclusiv prin hotărârea *Anghel c. Romania* din 4 octombrie 2007] chiar dacă sunt de natură juridică diferită, elementul specific fiind definit doar de gradul diferit de pericol social abstract și implicit regimul sancționator diferit, stabilite de legiuitor, spre deosebire de dreptul privat, care este prin excelență un drept civil unde, după cum se cunoaște, forța coercitivă a statului nu intervine, decât acolo unde lipsește voința părților.

Că principiul legalității incriminării și corelativ, al legalității sancțiunilor, nu poate fi în nici un caz ignorat în practica judiciară rezultă și din jurisprudența constantă a CEDO, care s-a pronunțat în repetate rânduri asupra acestui aspect. Astfel, s-a arătat că noțiunea de “drept” (“law”) folosită la art. 7 din CADOLF, ce consacră în mod expres, vechiul principiu de drept penal „*nullum crimen sine lege*”, adică „*nici o pedeapsă fără lege*”, corespunde noțiunii de “lege” ce apare și în alte articole din Convenție, că ea înglobează dreptul de origine, atât legislativă cât și jurisprudențială și că, implică condiții calitative, printre altele, pe cele ale accesibilității și previzibilității (*Cantoni împotriva Franței, Hotărârea din 15 noiembrie 1996, Culegere de hotărâri și decizii 1996-V, p. 1627, § 29, Coeme și alții împotriva Belgiei, nr. 32.492/96, 32.547/96, 32.548/96, 33.209/96 și 33.210/96, § 145, CEDO 2000-VII, și E.K. împotriva Turciei, nr. 28.496/95, § 51, 7 februarie 2002*). Curtea Europeană a arătat deasemenea că, semnificația noțiunii de previzibilitate depinde într-o mare măsură de conținutul textului de care este vorba, de domeniul pe care îl acoperă, precum și de numărul și calitatea destinatarilor săi (*Groppera Radio AG și alții împotriva Elveției, 28 martie 1990, seria A nr. 173, p. 26, paragraful 68*). Curtea Europeană a mai arătat, în cauza *Rotaru vs România* că sintagma “prevăzut de lege”

înseamnă nu doar o anumită bază legală în dreptul intern, dar și calitatea legii în cauză astfel că aceasta trebuie să fie accesibilă persoanei și previzibilă (*a se vedea și Hotărârea Amann împotriva Suediei (GC) nr. 27.798/95, alin. 65, CEDO 2000*).

De asemenea, în ceea ce privește cerința previzibilității legii, Curtea a statuat în repetate rânduri că o normă este "previzibilă" numai atunci când este redactată cu suficientă precizie, în așa fel încât să permită oricărei persoane – care, la nevoie, poate apela la consultanță de specialitate – să își corecteze conduita. Dealtfel, corelativ acestor reguli și principii fundamentale, cu valoare universală în rândul statelor de drept democratice, art. 2 din Codul penal, prevede la rândul său, așa cum s-a arătat "legalitatea incriminării" sintagmă care trebuie interpretată prin prisma celor deja statuate în jurisprudența CEDO.

Or, în speță, prin raportare la acest principiu de drept public, al legalității incriminării pedepsei, este vădit faptul că prin aplicarea "avertismentului" – măsură ce, în dreptul administrativ contravențional, aparent este lipsită de conținut sancționator, iar în dreptul penal se prevede mod explicit că este vorba de o "renunțare la aplicarea pedepsei" – persoana juridică nu poate să aibă reprezentarea clară a faptului că, în urma aplicării unei asemenea sancțiuni ar putea să suporte în viitor, prin înscrierea sa în cazierul fiscal și alte consecințe neprevăzute în mod expres de lege (măsură administrativă sau interdicții), cu adevărat grave, pentru desfășurarea activității sale economice, instanța putând astfel aprecia că, în realitate, legiuitorul nici nu a urmărit asemenea consecințe, sau, cu alte cuvinte „legea a spus cât a vrut” conform adagiului „lex dixit quam voluit”.

În concluzie, argumentele aduse de reclamantă la pct. 2–4, comportă o analiză mai extinsă și interdisciplinară, asupra cadrului legislativ existent, în materie de „avertisment” și „cazier judiciar/ fiscal” ca instituții de drept public, apelând, pe lângă metoda de interpretare logico-juridică, literală și gramaticală (care, aparent, ar permite o interpretare extensivă a textelor de lege aduse în discuție) și la alte metode de interpretare a normelor juridice (teleologică respectiv analogia legii), analiză în urma căreia se poate ajunge finalmente la concluzia contrară celei de la lit.a, și anume că textele de lege supuse discuției, trebuie aplicate restrictiv, nu doar în litera ci și în spiritul legii, ce se desprinde din ansamblul prevederilor legale în materie.

Rezultă așadar, din cele ce preced, că problema de drept, invocată de contestatoare prin cererea introductivă de instanță este cu adevărat una complexă, întrucât normele legale incidente în cauză sunt susceptibile de interpretări diferite, ce pot genera o practică judiciară neunitară la nivelul instanțelor de judecată competente să o dezlege, așa încât, tribunalul consideră că este oportun să sesizeze, în baza art. 519 Cod procedură civilă, Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția de contencios administrativ și fiscal – București, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept: "Dacă în raport de dispozițiile art. 2 alin (1) ; art. 4 alin (1) și art. 7 din OG 75/2001 privind organizarea și funcționarea cazierului fiscal; art. 1 alin (1) din HG 31/2003 privind aprobarea Normelor metodologice, pentru aplicarea Ordonanței Guvernului nr. 75/2001 privind organizarea și funcționarea cazierului fiscal; art.7; art. 8 și art. 38 din O.G. Nr. 2/

2001 privind regimul juridic al contravențiilor, sancțiunea avertismentului se înscrie sau nu în cazierul fiscal”.

Pentru aceste motive,

**În numele L E G I I,
D I S P U N E :**

În baza art. 519 Cod procedură civilă, sesizează **Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția de contencios administrativ și fiscal – București**, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept:

“Dacă în raport de dispozițiile art. 2 alin (1) ; art. 4 alin (1) și art. 7 din OG 75/2001 privind organizarea și funcționarea cazierului fiscal; art. 1 alin (1) din HG 31/2003 privind aprobarea Normelor metodologice, pentru aplicarea Ordonanței Guvernului nr. 75/2001 privind organizarea și funcționarea cazierului fiscal; art.7; art. 8 și art. 38 din O.G. Nr. 2/ 2001 privind regimul juridic al contravențiilor, sancțiunea avertismentului se înscrie sau nu în cazierul fiscal”.

În baza art.520 alin.2 Cod procedură civilă, suspendă judecarea cauzei pendinte, în dosar cu nr. de mai sus, aflat pe rolul Tribunalului Sălaj, dintre reclamanta xxxxxxxxxx și pârâta xxxxxxxxxxxxxxxx – având ca obiect contestație împotriva modului de soluționare a cererii de rectificare a cazierului fiscal, comunicat cu adresa nr. 6217/22.XI.2013 – până la pronunțarea hotărârii prealabile privind dezlegarea problemei de drept mai sus sesizate.

Fără cale de atac.

Pronunțată în ședința publică, din data de 22 Mai 2014.

Președinte,
xxxxxxxxxxxxx

Grefier,
xxxxxxxxxxxxx

Red.xx/11.11.2014
Dact.xxx/27.11.2014/2ex